

Zprávy.

K domovu nesú ma hučiace vlny.

V nedeľu dňa 9. júna vyprevádzali sme na staroturanský cintorín telesné pozostatky nášho milého brata *Juraja Mikasa*. Odišiel od nás po dlhej nemoci v piatok pred tým, skoro ráno, ani čo by povedal: po čiernej noci skúšok a utrpenia vzhádza nový deň pokoja a radosti u Pána. Išiel naozaj domov, s plnou istotou, že bude Otcou prijatý. Všetky to tiež boli jeho posledné slová, povedané so sepnutými rukami, hlasom, ktorý sa už lámaval v smrteľnej mdlobe: »Domov, domov!«

Niekoľko hodín pred tým bol sa už rozlúčil so svojimi dvoma chlapci, 16ročným Vladkom a 13ročným Jurkom, ktorých zaviazal sľubom, že z milosti Božej budú sa usilovať kráčať za Pánom Ježišom.

»Abych potom ešte tam nemusel plakať, kebych si vás tam nenašiel!«

V bratovi Mikasovi odišiel nám úprimný a verný následovník Pána Ježiša, ktorý svoju oddanosť k Nemu prejavoval zvlášť poctivosťou v práci a ochotou, poslúžiť, kdekoľvek bolo treba. Ako rád vždy prijíchal na svojom bicykle, keď bolo treba v útulne vyčistiť alebo spraviť kachle! A za prácu si nikdy ani zaplatiť nedal.

Keď píšem tieto riadky, nedá mi to, aby som sa neobzrela na kachle v mojej izbe, ktoré pred dvoma rokmi staval. Aká to bola namáhavá a zdĺhavá robota! Tehličky prišli neokresané, bolo treba ich oťíkať, vyrovnávať, vyhládať, aký prach víril po celej miestnosti! A on vždy len trpezlivo klopkal a klopkal svojím kladivkom, usmevavý, vyrovnaný, pokojný. A keď už potom kachle stály a vzbíkol v nich prvý oheň, pribehnul pre mňa a rozradovaný ako chlapec mi hovorí: »Počúvajte, ako to v nich hučí!« Radosť z dobre a verne vykonanej práce sa prejavila.

Ale nielen u nás bol pri práci taký! Ak človek dovolí Pánu Ježišovi, aby v ňom býval, ukáže sa vplyv tohoto Obyvateľa na človekovom chovaní všade. Tak rozprával dr. K. raz v Lipt. Sv. Mikuláši o svojom obrátení a spomenúc pri tom brata Mikasa, povedal vraj: »Ja by som sa nebol obrátil, keby ten človek nebol u mňa staval kachle. Čo som sa ho nasažoval! (doslovne hovoril „nasekíroval“). Hneď som chcel to, hneď ono, hneď tak a zas ináč, a on len pokojno a trpezlivo sa usiloval mi vyhovieť. Ako by sa mi bol druhý človek staval oproti! Nuž, povedal som si, že v tom obrátení musí niečo byť a začal som sa týmito vecami viacej zaoberať — —«

Náš brat už nebude mať príležitosť, priviesť bezo slov, svedectvom života, niekoho k Pánu Ježišovi, bol už povolaný do vyššej služby a my mu to zo srdca prajeme. Zostáva tu však jedna otázka: »Kto na jeho miesto?« Kto ho chceme nasledovať vo vernosti a v poctivosti a v opravdovosti, aby raz i o nás mohlo byť povedané, že sme »dílo dokonali?«

Prosíme vás všetkých, aby ste sa spojili s nami na modlitbách za manželku zosnulého, na ktorej pleciach leží veľká starosť o výchovu oboch dosiaľ nezaopatrených chlapcov! —f—

—**—

Čierne duše africké.

Úryvok z listu kapitánky Armády spásy, poslaného zo severnej Rhodesie, kam išla založiť nemocnicu a dispenzár.

S týmto dopisom pobeží posol plných 50 anglických míľ (77 km) na poštu. Som naozaj v srdci Afriky a čaká ma ťažký boj. Z Mazabuky sme prišli na voze. Aká hrozná cesta! Na miesto sme dorazili v piatok večer tak okolo desiatej. S fackou v ruke som hneď obišla svoju nemocnicu. Práve priniesli